

смутени и цѣли въ потъ, отъ добръ затоплената стая или отъ стѣснение; други излизаха блѣди и изплашени; имаше и бодри, които поглеждаха усмихнато къмъ другитѣ и подмѣтаха шеги. Останалитѣ се движеха нетърпеливо, често поглеждаха къмъ сръдната врата и се мжчеха да отгатнатъ по врѣмето — какъ е болката на влѣзлия, и когато излѣзе — по лицето му — какво сж му казали. Понѣкога врѣмето ставаше утегчително; чуваше се кашлица, тиха нѣкаква въздишка, часовника, който удряше на всѣки четвъртъ часъ; тамъ минаваха сестри съ бѣли дрехи и напудрени обли лица... Дѣдо Манолъ подвикваше, когато нѣкой се забавѣше: той почваше да става нервнъ и нетърпеливъ и често дълго се взираше въ момчето на своя приятель, което, исправено до баща си, гледаше сѣ тѣй замислено прѣдъ себе си. Баштата бѣ навелъ глава надъ скамейката, облѣгнатъ съ двѣ ржцѣ о тоягата си; очитѣ му широки, червени и подпухнали, гледаха безжизнено нѣкждѣ напрѣдъ. Облѣченъ бѣ той въ сиви шаечни дрехи, съ цѣло закопчено палто, на което доскоро носѣше кръсть за храбрость; дебелото му зимно палто бѣ кжсо и едва покриваше коленѣтъ му.

Той трепна и подигна глава къмъ момчето си, да му каже нѣщо, когато гласътъ на старецътъ нѣкакъ глухо прозвуча:

— Влади Харалановъ...

Влади се повдигна, опрѣ ржка о рамото на момчето си и, съ тоягата въ другата, се упжти къмъ вратата.

Дѣдо Манолъ я притвори слѣдъ тѣхъ и наведе глава.